

Galerie Lázně Liberec se po tříměsíční pauze otevřela.

Návštěvníkům nabízí hned tři nové výstavy

21. 10. 2026 14:08

Galerie Lázně Liberec se v pátek 16. října po tříměsíční pauze znovu otevřela veřejnosti. Spolu s modernizovaným osvětlením představila hned tři nové výstavy, které propojují výrazné osobnosti současného umění s aktuálními společenskými tématy. Jeden z nejvýznamnějších světových sochařů Erwin Wurm zaplnil galerii svými absurdními a humornými díly včetně jedenáctimetrového svetru či obří nakládané okurky. Slovenská umělkyně s vietnamskými kořeny Kvet Nguyen připomněla příběhy vietnamské diaspory v Československu a dvojice Małgorzata Mirga-Tas a Sráč Sam se zaměřila na ženskou vzájemnost, péči a často přehlíženou práci. Všechny tři výstavy potrvají do konce, resp. poloviny března 2027.

Erwin Wurm | *One Minute Forever*

Jedenáctimetrový svetr, gauč z promáčklého mercedesu nebo obří nakládaná okurka. Erwin Wurm si absurdními díly podmanil libereckou galerii

Nová výstava Galerie Lázně Liberec uvádí jednoho z nejvýznamnějších sochařů současnosti, Erwina Wurma. Autor prostřednictvím charakteristického smyslu pro humor a nadsázky vizuálně kritizuje dnešní společnost. Své sochy „polidšťuje“ – přidává jim nohy, různě je ohýbá, naklání, zužuje, zvětšuje či deformuje. Návštěvníci na výstavě uvidí třeba jeho jedenáctimetrový pletený svetr, pohovku v podobě stříbrného, výrazně promáčknutého mercedesu, ale i spěchající červenou kabelku nebo obří nakládanou okurku čekající na sklenku alkoholu. V liberecké galerii je prezentováno zhruba 60 Wurmových děl, mezi nimiž

nechybí ani autorův nejznámější koncept **One Minute Sculptures**, kdy se diváci sami na chvíli stávají sochou. To vše pak doplňuje několik maleb, které umělec pojmenovává jako „ploché sochy“. Výstava s názvem **One Minute Forever** potrvá do 28. března 2027.

Galerie Lázně Liberec je vůbec **prvním místem v České republice**, kde slavný rakouský umělec **Erwin Wurm** představí svou tvorbu **sólově**. Jeho výstava s názvem *One Minute Forever* přibližuje vážná témata humorně. Prostřednictvím symbolické nadsázky poukazuje na **falešné ideály** současné **konzumní** společnosti. „Typickým příkladem tohoto uměleckého přístupu jsou jeho karikatury jedné z charakteristických ikon současného konzumu, automobilů. Wurm podobně jako u jiných námětů toto téma **personifikuje** – auta dostávají lidské tvary, tloustnou, ohýbají se, naklánějí, stávají se nositeli lidské sociální identity. Reálný předmět je ale zbaven reálných proporcí a dostává **absurdní tvary**, naklání se jako auto v animovaném filmu, nepřírozeně se ohýbá, jako kdyby bylo vyrobeno z gumy, nebo mění své ladné tvary v oplácané tělo do bizarních forem, které mu znemožňují jakýkoli pohyb,“ říká kurátor výstavy Filip Suchomel. Autor se tím nevysmívá obezitě, nýbrž kritizuje společnost, která prostřednictvím aut reprezentuje své vlastní úspěchy.

Kromě automobilů Wurm pracuje také s motivy dalších **obyčejných věcí**, které všichni známe, jako například s oblečením, „značkovými“ módními doplňky, domy a obecně s architekturou i mobiliářem, a zbavuje je jejich základního charakteru. Výsledkem jsou tak třeba kabelky s nohama, oblečené lidské figury bez jádra (těla) nebo banán prorůstající lednicí. Prostřednictvím svých děl Wurm otevírá nejen témata **kritiky i krize konzumu**, ale také společenského statusu, slepé poslušnosti, zažitých stereotypů i toho, jak se prezentujeme a reprezentujeme.

„Galerie Lázně Liberec potvrzuje výstavou Erwina Wurma své postavení významného stánku umění, který zásadně přesahuje Liberecký kraj. Na návštěvu sem jezdí milovníci umění z tuzemska i zahraničí, a výstava Erwina Wurma bude dalším impulzem pro zvýšení zájmu,“ dodává Květa Vinklátová, náměstkyně pro kulturu a cestovní ruch Libereckého kraje.

Dominantou liberecké výstavy je **obří jedenáctimetrový vlněný svetr fialové barvy** zavěšený za strop Bazénové haly. Diváci ho mohli vidět pouze jednou, a to v roce 2020 před hlavním oltářem v Katedrále svatého Štěpána ve Vídni. „Když jsme připravovali výstavu pro Galerii Lázně Liberec, rozhodli jsme se tento „Fastenpullover“ opět vystavit v jiném prostoru, v jiné době, v jiných souvislostech. Zajímalo nás, jak bude působit takové unikátní, emotivně až patetické umělecké dílo ve zcela jiném kontextu, oproštěné od sakrální tematiky a obsahu, zasazené do odlišného genia loci, kde *de facto* ztratí svoji původní neopakovatelnou identitu,“ vysvětluje své rozhodnutí kurátor.

V Liberci je prezentována také **socha stříbrného vozu značky Mercedes-Benz 123**, který Wurm sám deformoval a poté odlil do hliníku. I když se jedná o umělecké dílo, návštěvníci si na pomačkaný mercedes mohou **sednout** – v důsledku deformací vůz připomíná gauč. Mezi **šedesátkou** vystavených děl, které reprezentují všechny nejvýznamnější etapy autorovy tvorby, lze najít také několik **maleb**. Wurm je označuje jako „**ploché sochy**“ a využívá v nich jasných kontrastních barev, úderných slov a deformovaného písma podobného tomu komiksovému. Písmena působí trojrozměrně a zabírají celý prostor obrazu. Přečíst si autorovo sdělení proto pro diváka není nejjednodušší, k tomu je zapotřebí znát jeho obsah. Na jednom z děl je možné najít samotný název výstavy *One Minute Forever*.

Důležitou součástí výstavního projektu tvoří umělcův nejznámější koncept **One Minute**

Sculptures (tzv. minutové sochy), prostřednictvím něhož se návštěvník mění v součást uměleckého díla. Dotyčný dostane jednoduchý návod, vezme si předmět denní potřeby a přibližně na minutu zaujme neobvyklou polohu. V tu chvíli se jeho vlastní tělo stává materiálem sochy. „Divák – nebo kdokoli ochotný provést *One Minute Sculpture* – se stává mým materiálem. Moc svobodné vůle v tom není. Může se rozhodnout, zda to udělá, nebo ne. Takovou možnost máme v životě všichni. Jakmile se však do toho pustí, musí se řídit mými pokyny. Pokud se jimi neřídí a udělá něco jiného, je to v pořádku, ale pak už to není moje dílo. Účastníci jsou materiálem, jehož prostřednictvím uskutečňuji svou představu o tom, co je socha: pomíjívá a zároveň fyzická,“ popisuje svůj koncept Erwin Wurm. Jeho minutové sochy vznikají už **třicet let**, od té doby umělec vytvořil **více než stovku variant** s nejrůznějšími předměty a situacemi. V Galerii Lázně Liberec si mohou návštěvníci vyzkoušet vlézt pod **obří čepici**, **strčit hlavu** do růžového válce, **připít si** na zdraví s nakládanou okurkou nebo si se svým blízkým společně **vlézt do rukávů** růžového svetru.

K výstavě Erwina Wurma byl vydán **česko-anglický katalog**, který je k dostání na pultech galerijního Design Shopu. V obchodě je také připraven různorodý tematický **merch**, třeba v podobě klíčenky, odznáček, bonbonů, velké nákupní tašky nebo i plyšových autobusů. Na návštěvníky čeká rozmanitý **doprovodný program** – edukační programy pro školy a rodiny s dětmi, ale i komentované prohlídky. Výstava je v Liberci ke zhlédnutí do **neděle 28. března 2027**.

O ERWINU WURMOVI

Erwin Wurm (*1954) je rakouský umělec a fotograf, který se narodil v Bruck an der Mur ve Štýrsku. Jeho rodina neměla nijak výrazný vztah k umění – otec byl policista a matka žena v domácnosti. Kvůli tomu narazil u rodičů na silný odpor, když řekl, že chce být umělcem. Wurm proto nejprve studoval dějiny umění a výtvarnou pedagogiku, následná umělecká studia už si musel financovat sám. Původně chtěl být malířem, na tento obor ho ale nepřijali, a tak musel nastoupit do ateliéru sochařství. Pro frustrovaného Wurma to byla nakonec výzva, a tak se rozhodl se prozkoumat, co všechno vlastně může být sochou. Začal proto experimentovat.

Průlom v jeho kariéře přišel po čtyřicítce, v době, kdy prožíval těžké období kvůli úmrtí obou rodičů a také rozvodu se svou tehdejší manželkou. Ve druhé polovině 90. let přišel s konceptem *One Minute Sculptures*, který ho proslavil po celém světě. Ačkoliv byl Wurm na přelomu milénia uznávaným umělcem, do povědomí skutečně široké veřejnosti se dostal až v roce 2003 díky videoklipu k písni *Can't Stop* od kapely Red Hot Chili Peppers. Členové skupiny v něm předváděli absurdní situace s běžnými předměty, tedy právě Wurmovy minutové sochy. V současnosti umělec žije a pracuje ve Vídni a Limbergu. Je už podruhé ženatý a má celkem 3 děti.

DOPROVODNÝ PROGRAM K VÝSTAVĚ ONE MINUTE FOREVER

- 20. 10. 2026, 10.00–11.00 a 14.30–15.30

„Baby“ herna | Socho, neuteč!

- 24. 10. 2026, 10.00–12.00 a 14.00–16.00

Výtvarná dílna | *Minutové proměny*

- 29. 10. 2026, 10.00–10.30

Čtení pohádek – rakouské

- 12. 11. 2026, od 17.00

Komentovaná prohlídka s kurátorem Filipem Suchomelem

- 21. 1. 2027, od 17.00

Komentovaná prohlídka s kurátorem Filipem Suchomelem

Małgorzata Mirga-Tas, Sráč Sam | Přítelkyně

Dvojice umělkyň prezentuje v liberecké galerii ženskou vzájemnou soudržnost i přehlíženou práci

Výstava s názvem *Přítelkyně* propojuje tvorbu polské umělkyně s romskými kořeny Małgorzaty Mirgy-Tas a české autorky Sráče Sama. Vychází z konceptu „sisterhood“, neboli sesterství, podle něhož se ženy navzájem podporují, sdílejí zkušenosti a pomáhají si v každodenním životě. Polská autorka zde představuje své monumentální textilní obrazy plné lidských příběhů, které byly k vidění už na prestižním Benátském bienále. Vyrobené jsou z použitého oblečení a látek, které umělkyni darovali lidé z jejího blízkého okolí. Druhá autorka zase pro výstavu zpracovala mohutnou dřevěnou konstrukci připomínající útočiště, jejíž součástí jsou obrazy, textilní pláště i lodě naplněné hrachem. Obě umělkyně čerpají také z motivu často přehlížené práce, tedy péče o blízké, domácnost i své okolí. Jejich výstavu si mohou návštěvníci prohlédnout až do 28. března 2027.

Výstavní projekt **Małgorzaty Mirgy-Tas a Sráče Sama** s názvem *Přítelkyně* navazuje na řadu uplynulých výstav Galerie Lázně Liberec, kde hlavní roli hrálo ženství. Opírá se o koncept **sisterhood** (sesterství), který je chápán jako **síť solidarity**, sdílené zkušenosti, vzájemné podpory a respektu mezi ženami. „Právě tato často neviditelná pouta vytvářejí prostor pro důvěru, reciprocitu a kolektivní odpovědnost. V době klimatické krize a nadprodukce otevírá výstava otázku, zda péče o blízké i okolí nepředstavuje jednu z podmínek udržitelnější budoucnosti,“ říká kurátorka Tea Kříž.

Obě autorky se ve své tvorbě často inspiřují konkrétními místy, komunitami, vztahy, pomalou ruční prací i **odpovědností vůči prostředí**, v němž žijí. Tím připomínají, jak moc důležité tyto **běžné, často přehlížené činnosti** jsou. Od Małgorzaty Mirgy-Tas je na výstavě k vidění **dvojice děl**, kterou již prezentovala na nejvýznamnější mezinárodní přehlídce současného výtvarného umění, architektury a kultury, **Benátském bienále**. Jde o monumentální textilní obrazy inspirované astrologickými renesančními freskami z *Palazzo Schifanoia* ve Ferraře, konkrétně měsíce **červnem** a **prosincem**. „Vystavením pouze těchto dvou měsíců – období letního a zimního slunovratu – upozorňujeme na dva hraniční body roku a také na pohanské svátky, či transformaci Země ze světla do tmy a naopak. V mnohých mytologiích právě dny 21. června a 21. prosince symbolizují nejen úbytek světla a proměňující se každodenní režim, ale tematizují i zpomalení, pokoru a vděk,“ dodává Tea Kříž.

Małgorzata Mirga-Tas propisuje do své tvorby **romskou kulturu**, portréty žen i **scény ze svého obyčejného života** v rodné Czarné Góře v Tatrách. „Materiály, z nichž díla vyrábím, pochází zčásti od lidí, které znám. Je to oblečení od mé maminky, sestry, tet a dalších lidí. I moje asistentky přináší věci od svých sousedů, ke tvorbě zkrátka potřebujeme **použité oblečení**. Každá látka, kterou dostanu, je pro mě výjimečná. Nese v sobě energii člověka, kterému patřila, a také jeho emoce. Samotná látka není tak důležitá jako to, co v sobě nese zobrazovaná postava, konkrétní člověk. Myslím, že nejdůležitější jsou **jejich příběhy**: kdo jsou, jak jsou součástí kultury a jak bojují za svou identitu,“ prozrazuje zajímavosti ze zákulisí své tvorby Małgorzata Mirga-Tas.

Sráč Sam zase pro výstavu připravila impozantní **stavbu připomínající útočiště**. Skládá se z modřínového altánu, série nových obrazů, lodí naplněných hrachem a z textilních pláštů opatřených texty a obrazy. „Jednotlivé prvky mohou dočasně vytvářet celek, ale žádný z nich nemá jednoznačný výklad. Při stavbě jsem vycházela z toho, co znám a s čím mám zkušenost. Stavby v mé práci zastupují **interakci s politicko-ekonomickým systémem**, který díky aktuálnímu nastavení zásadně podmiňuje a ovlivňuje způsoby života. Vytvářím modelové stavby jako obrazy naděje, kdy je možné vymanit se z těchto spárů a zároveň tímto pohybem utvářet vlastní postoj,“ dodává Sráč Sam.

„Ženský pohled na nejružnější otázky se od toho mužského často liší. A je to logické. Jiné zkušenosti a jiné role znamenají preferenci jiných témat a přístupů. Ženám výtvarnicím se naše galerie věnuje opakovaně a já jsem tomu ráda,“ říká Květa Vinklátová, náměstkyně pro kulturu a cestovní ruch Libereckého kraje.

Více o výstavě se mohou diváci dozvědět ve vydaném **česko-anglickém katalogu**, na kterém kurátorka spolupracovala s autorkami i dalšími odborníky na výtvarné umění. K zakoupení je v galerijním Design Shopu. Kromě toho jsou tu v prodeji také různé druhy tematického **merche** – kšiltovky, košile, cestovní šitíčka a pohlednice.

K výstavě je připraveno několik **doprovodných programů** určených pro školy, rodiny s dětmi i milovníky umění. Projekt *Přítelkyně* je v Liberci k vidění do **neděle 28. března 2027**.

O MAŁGORZATĚ MIRZE-TAS

Polská vizuální umělkyně Małgorzata Mirga-Tas (*1978) patří mezi nejvýraznější osobnosti současné evropské umělecké scény. Ačkoliv vystudovala sochařství, mezinárodně prorazila až s textilní tvorbou. K výrobě využívá recyklované oblečení, které podle ní v sobě uchovává historii, emoce a vzpomínky svého nositele. Její díla vychází z kolektivní paměti, každodennosti i kulturní identity romské komunity.

Małgorzata Mirga-Tas vstoupila do dějin Benátského bienále jako vůbec první romská umělkyně reprezentující národní pavilon. V roce 2022 zastupovala Polsko projektem *Re-enchanting the World*, který zahrnoval 12 velkoformátových textilních instalací (patchworků a tapisérií), jež tematicky odpovídaly měsícům v roce. Mimo jiné vystavovala i v celosvětově známých institucích, jako např. v Tate St Ives, Kunstmuseum Luzern, Kunstmuseum Wolfsburg nebo v High Line v New Yorku. Autorka je od roku 2020 laureátkou prestižního ocenění Paszport Polityki. V současné době žije se svým manželem a dvěma syny na jihu Polska v Czarné Góře.

O SRÁČI SAMOVI

Sráč Sam (*1969) je česká vizuální umělkyně a kurátorka, která žije v České Bříze na Plzeňsku. Její tvorba nabourává společenské i jazykové konvence, ostatně jako jméno, jež si osvojila. Zabývá se fungováním společnosti, kulturou i vztahy mezi lidmi, a hledá možnosti, jak zavedená pravidla měnit.

Využívá různé druhy médií – kresbu, text, architekturu i přednášky a performance. Svá díla Sam představila mimo jiné v Galerii hlavního města Prahy či v SAVVY Contemporary v Berlíně nebo na bienále *Ve Věci umění*. Její práce jsou zastoupeny v řadě institucí včetně Národní galerie. V roce 2006 si v České Bříze založila svou vlastní galerii sam83, se záměrem vytvořit zázemí a prostor pro volné myšlenkové pole a podporu umělců. Kromě toho vydává i nezávislý kulturní čtvrtletník *PIŽMO*.

DOPROVODNÝ PROGRAM K VÝSTAVĚ PŘÍTELKYNĚ

- 5. 11. 2026, 10.00–10.30

Čtení pohádek – romské

- 5. 11. 2026, od 17.00

Komentovaná prohlídka s kurátorkou Teou Kříž a autorkou Sráč Sam

- 7. 11. 2026 10.00–13.00

Sousedské radikální vyšívání s Terezou Müller

- 8. 12. 2026, 10.00–11.00 a 14.30–15.30

„Baby“ herna | *Šiju, šiju si ...PROSINEC*

- 10. 12. 2026, od 17.00

Hudebně–taneční vystoupení souboru *Vuštorá Amare Čavore*

- 12. 12. 2026, 10.00–12.00 a 14.00–16.00

Výtvarná dílna | *Pod šťastnou hvězdou*

Kvet Nguyen | *Než se voda dotkne břehu*

Slovenská umělkyně s vietnamskými kořeny přibližuje v Galerii Lázně Liberec zapomenuté příběhy svých předků

Pohnutými osudy vietnamských emigrantů v Československu se zabývá nová výstava v Galerii Lázně Liberec umělkyně Kvet Nguyen. Mladá slovenská autorka s vietnamskými kořeny připomíná, co konkrétní lidé v rámci života v cizí zemi prožívali. Prostřednictvím různých médií mapuje diasporu od 50. let až po období Sametové revoluce. Jedna z částí výstavy je věnována také první skupině osob vietnamského původu, která se do naší země dostala, a to chrastavským dětem. Výstava je v liberecké galerii k vidění do neděle 14. března 2027.

Ačkoliv se mladá umělkyně **Kvet Nguyen** narodila už na Slovensku, její rodiče pochází z **Vietnamu**. Jejich životní příběh i osudy dalších vietnamských emigrantů znovu ožívají skrze autorčinu novou výstavu s názvem ***Než se voda dotkne břehu***. „Moje tvorba se od začátku točí okolo našeho rodinného příběhu. Na pochopení vlastní identity jsem potřebovala nejprve porozumět migraci svých rodičů. Na to se přirozeně navázaly mé studijní poznatky a postsocialistický kontext, ve kterém se nacházím. Následovaly otázky o zkušenostech jiných lidí – jaké to měly mimoevropské komunity v Československu?“ popisuje Kvet Nguyen začátky své tvorby.

„Vietnamská komunita je v myslích místních ukotvena jako komunita obchodníků. Žije u nás ale po několik generací a vychází z ní řada osobností z jiných oborů, včetně výtvarného umění. Kvet Nguyen a její práce jsou příkladem toho, jak se osobní identita promítá do umělecké tvorby,“ dodává Květa Vinklátová, náměstkyně pro kulturu a cestovní ruch Libereckého kraje.

Výstava *Než se voda dotkne břehu* se snaží porozumět tomu, jak se **historie** usazuje v krajině, archivech i v lidských tělech. Jak se některé příběhy stávají součástí oficiálních dějin, zatímco jiné zůstávají skryté pod jejich povrchem. „Nguyen dlouhodobě pracuje s fotografickými archivy, osobními svědectvími a institucionálními dokumenty, prostřednictvím nichž zpochybňuje ustálené vyprávění o vzniku vietnamské diaspory v bývalém Československu. Archiv pro Kvet Nguyen není cílem, ale metodou. Jednotlivé vrstvy historie odkrývá s trpělivostí a citlivostí – nikoli proto, aby nabídla nové definitivní odpovědi, ale aby narušila zdánlivě samozřejmé příběhy, které jsme si o společné minulosti zvykli vyprávět,“ říká kurátorka výstavy Tea Kříž.

Součástí výstavy jsou **různé druhy médií** – instalace, objekty, video, textilní fotografie, fotografický archiv i dokumentární fotografie. Prostřednictvím nich Nguyen zachycuje osudy vietnamských emigrantů **od 50. let** po období **Sametové revoluce**. Výstava přibližuje také okolnosti spolupráce Československa se Severním Vietnamem, které v té době spojoval socialistický režim. „V roce 1950 podepsalo tehdejší Československo se Severním Vietnamem smlouvu o hospodářské spolupráci v duchu socialistického internacionalismu. V zemích východního bloku byla během studené války tato idea rámována a propagována jako projekt vzájemné pomoci a solidarity,“ vysvětluje kurátorka.

Část výstavy je věnována tzv. **chrastavským dětem**, tedy první skupině 100 vietnamských dětí ve věku od 6 do 13 let, které v rámci vzájemné spolupráce přijely do Československa v roce 1956. Stalo se tak krátce po vypuknutí války ve Vietnamu, některé děti byly osiřelé, jiné přijely za vzděláním. Umístěny byly do dětského domova v Chrastavě u Liberce. Jejich příběh byl v průběhu času zapomenut, Kvet Nguyen se ale po 4 letech badání povedlo vypátrat jména všech dětí, které tehdy do Československa přijely. Na výstavě je každé jméno uvedeno na symbolickém objektu vejce. Liberecká výstava navazuje na **původní projekt Galerie města Bratislavy** *Kým voda nezmyje břeh*, který měl premiéru loni. Právě díky místnímu kontextu, příběhu chrastavských dětí, získává nový význam.

Veřejnost se v rámci výstavy může těšit na zajímavý **doprovodný program**. Pro žáky z druhého stupně základních škol a pro středoškoláky je připraven **edukační program** otevírající témata rasismu, xenofobie, identity a zkušenosti menšin v prostředí bývalého Československa. Rodiny s dětmi se zase na konci listopadu mohou zúčastnit **výtvarné dílny** a pro dospělé je nachystána **vietnamská hostina** s vyprávěním tří umělkyní s vietnamskými kořeny. Navíc nebude chybět ani merch. V Design Shopu si mohou diváci zakoupit **katalog** vydaný k bratislavské verzi projektu nebo také **papírové vajíčko s překvapením** v podobě šperku. Výstava *Než se voda dotkne břehu* bude v Liberci k vidění do **14. března 2027**.

O KVET NGUYEN

Kvet Nguyen (*1995) je slovenská vizuální umělkyně a fotografka vietnamského původu. Její skutečné jméno je Hoa Nguyen Thi. Jméno Hoa znamená ve vietnamštině „květina“, a právě jeho slovenským překladem vzniklo jméno Kvet, pod kterým autorka nyní vystupuje. Její rodina pochází z Vietnamu. Jako první emigroval její otec, a to v roce 1988. Díky socialistické spolupráci mezi Severním Vietnamem a Československem získal místo ve stavebním podniku v Bratislavě a z vydělaných peněz živil svou rodinu, která zůstala v Asii. Po Sametové revoluci se rozhodl na Slovensku zůstat a vybavil povolení k pobytu i pro Kvetinu matku a sestru. Kvet

už se pak narodila na Slovensku ve městě Nové Zámky.

V současné době působí Kvet Nguyen jako doktorandka na Katedře fotografie a nových médií na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě. Autorka pravidelně vystavuje v Evropě, její práce už ale mohli obdivovat také návštěvníci v Kanadě či Vietnamu. V roce 2024 vydala autobiografickou knihu *Všetko, čo nás spája: Príbeh slovenskej Vietnamky*, která kombinuje osobní a rodinný příběh s širšími tématy migrace, vietnamské komunity na Slovensku, rasismu, přátelství, jídla, zvyků a hledání identity.

DOPROVODNÝ PROGRAM K VÝSTAVĚ NEŽ SE VODA DOTKNE BŘEHU

- **22. 10. 2026, od 17.00**

Komentovaná prohlídka výstavy s kurátorkou a autorkou

- **21. 11. 2026, 10.00–12.00**

Výtvarná dílna | *Co fotka nepoví*

- **3. 12. 2026, 10.00–10.30**

Čtení pohádek – vietnamské

- **3. 12. 2026, od 17.00**

Lau – Vyprávění u jídla

- **14. 1. 2027, od 17.00**

Komentovaná prohlídka výstavy s kurátorkou a autorkou

O GALERII LÁZNĚ LIBEREC

Galerie Lázně Liberec, dříve Oblastní galerie Liberec, byla založena v roce 1953. Je čtvrtou největší galerií v České republice, její sbírky čítají okolo 23 tisíc uměleckých děl z Čech, Německa, Rakouska, Francie, Nizozemí a dalších evropských států, mezi nimiž lze nalézt

nejrůznější díla a předměty, od obrazů, grafik, kreseb až po plastiky a další umělecké předměty. Přes šedesát let sídlila v Liebiegově paláci, od února roku 2014 ji najdeme v budově bývalých městských lázní, na liberecké Masarykově třídě. Návštěvníkům nabízí stálý atraktivní program i v podobě celé řady krátkodobých, pravidelně se obměňujících výstav v historickém i současném kontextu. Na podzim 2027 pak představí nové stálé expozice. Kromě toho se galerie zaměřuje také na vzdělávání, její lektorské oddělení zajišťuje doprovodné programy pro školy a rodiny s dětmi a o prázdninách pro děti pořádá příměstské tábory. Kromě toho je tu také každý čtvrtek odpoledne otevřená pro veřejnost galerijní knihovna. Více informací naleznete na www.galali.cz, [IG](#), [FB](#)

zdroj: Galerie Lázně